

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Blade af en ældre journal

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p264-txt-shoot-id3692fe93-d150-41ae-88cf-69c9c5699eff.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Det er en ligesaa skjøn som dyb og rigtig Tanke, Plato udtaler, naar han siger at al Viden er Erindring; thi hvor sørgeligt vilde det ikke være om det, der saaledes skulde berolige Msk, at han egl. kunde finde Hvile deri, laae uden for ham og forsaavidt jo altid vilde komme til at ligge udenfor ham, og det eneste Trøstemiddel blev ved Hjælp af denne udvortes Videnskabeligheds (sit venia verbo) travle og støiende Larmen at overdøve den indv: Trang som aldrig blev tilfredsstillet. Dette Standpunkt erindrer om det, der i den nyere Tid har fundet et Udtryk i den Betragtning at al Philosopheren er en Sig-Besinden paa hvad der i Bevidstheden allerede er givet, kun at dette Standpunkt er mere speculativt, hiint mere fromt, og derfor endog lidt mystisk forsaavidt det afføder en Polemik mod Verden, der skulde gaae ud paa at underkue Verdenserkjendelsen for at tilveiebringe den Stilhed ikke den uendelige Taushed $\sigma\lambda\eta$ der er det abstrakte saa eiendommeligt, hvori hine Erindringer bleve hørlige. Men derved bør man ikke blive staaende, tværtimod her i Erkjendelsens Verden er den over Msk. hvilende Forbandelse (Velsignelse) der byder ham i sit Ansigtssved at æde sit Brød; men ligesom det ved den physiske Existents ikke vil sige, at han skal give Jorden Spirekraft etc. men at han skal gjøre Alt for at den kan komme til at yttre sig; saaledes er det og med Erkjendelsen, og man kan derfor sige, at den endelige Aand er som den er Eenhed af Nødv: og Frihed (den skal ikke gennem en uendelig Udvikling bestemme sig hen til at blive *Noget*; men gennem Udvikling bestemme sig til det den er.) saa er den og Eenhed af Resultat og Stræben (c: den skal ikke igjennem Udvikling frembringe et Nyt, men gennem Udvikling erhverve det, den har)